

DAGSINS TEKSTUR Skírhósdag

Epistulin skrifar Paulus ápostul í fyrri brævi sínum til Korintmanna, 11. kap. 23.–29. v.

Tí at eg havi fingið frá Harranum tað, sum eg eisini havi latið tykkum fáa, at Harrin Jesus ta náttina, sum hann varð svikin, tók breið og takkaði og breið tað og segði: »Hetta er líkam mitt, sum er fyri tykkum; gerið hetta til mínar áminningar!« Somuleiðis tók hann eisini kalikin aftan á kvöldmáltíðina og segði: »Hesin kalikur

er hin nýggi sáttmálin í blóði mínum; gerið hetta, so ofta sum tit tað drekka, til mínar áminningar!« Tí at so ofta sum tit eta hetta breiðið og drekka kalikin, boða tit deyða Harrans, inntil hann kemur. Hvør sum tess vegna etur breiðið ella drekkur kalik Harrans óverðuliga, hann verður sekur í líkami og blóði Harrans. Men hvør maður viti eftir hjá sær sjálvum, og síðani eti hann av breiðinum og drekki av kalikinum. Tí at tann, sum etur og drekkur, hann etur og drekkur sær sjálvum til dóms, tá ið hann ikki ger mun á líkaminum.

Hetta heilaga evangelið skrifar Lukas evangelistur, 22. kap. 14.–20. v.

Og tá ið tínn kom, settist [Jesus] til borðs, og

ápostlarnir við honum. Og hann segði við teir: »Mær hevur hjartaliga longst eftir at eta hetta páskalambið við tykkum, áðrenn eg líði; tí at eg sigi tykkum, at eg skal onga tíð meira eta tað, fyrrrenn tað verður fullbúgið í Guðs ríki.« Og hann tók ein kalik, takkaði og segði: »Takið henda og skiftið hann ímillum tykkara; tí at eg sigi tykkum, eg skal frá hesi stund ikki drekka av fruktum víntræsins, fyrr enn Guðs ríki kemur.« Og hann tók breið, takkaði, breið tað og gav teimum tað og segði: »Hetta er líkam mitt, sum fyri tykkum verður givið. Gerið hetta til áminning mína!« Somuleiðis tók hann eisini kalikin aftan á kvöldmáltíðina og segði: »Hesin kalikur er hin nýggi sáttmálin í mínum blóði, sum verður helt út fyri tykkum.«

DAGSINS TEKSTUR Langa fríggjadag

Henda heilaga lestin skrifar Jesaja profetur, 53. kap. Hvør trúði tí, sum tykkum varð boðað, og hvørjum varð armur Harrans opinberaður?

Hann rann upp eins og kvistur fyri ásjón hans og sum rótarshot úr turrari jörð. Hann var hvørki fagur ella glæsiligur, so at tað kundi vera hugaligt hjá okkum á tað líta, og ikki ásyniligur, so at vit kundu hava hugnað í honum.

Vanvirdur var hann, skýggjaður av fólki, harmamaður, royndur í sjúkdómum, líkur manni, sum

tey krógva andlit sitt fyri, vanvirdur, og vit mettu hann fyri einki; men tó, – várir sjúkdómar vóru tað, sum hann bar, og várar kvalir, sum hann legði á seg; vit hildu hann revsaðan, slignan av Guði og gjörðan neyðarsligan.

Men hann varð særður vára synda vegna og sundurbrotin vára misgerða vegna; okkum til friðar kom revsingin niður á hann, og av sárum hans fingi vit heilsabót. Allir vit viltust sum seyður, hildu hvør sína leið; men Harrin læt koma niður á hann ta skuld, sum lá á okkum øllum. Hann varð nívdur, men stillisliga bar hann tað, og hann læt ikki upp munn sín eins og lamb, ið verður leitt at verða dripið, eins og seyður, ið er tigandi, tá ið teir royta hann; hann læt ikki upp munn sín. Frá trongd og dómi varð han burtur tikin, men hvør av samfíðarmonnum hans hugsaði um tað, tá ið hann varð rýktur burtur úr landi teirra livandi, at hann fyri synda sakir

fólks míns varð raktur?

Ímillum gudleysa teir góvu honum grøv, legstað hjá ríki (*), og tó at hann ongan órætt hevði gjørt, og svik vóru ikki í munni hans. Men Harranum hugaði at ráma hann við sjúku; tá ið sál hans hevði framborið sektaroffur, skuldi hann fáa avkom at síggja, liva langa ævi, og Harrans vilji við hans hond verða framdur. Fyri sálar-møði sína skal hann fáa tað at síggja og verða mettaður. Tá ið hann verður kendur, skal hann, hin rættvísi tænar min, gera mangar rættvísar, hann, sum bar misgerðir teirra. Tí gevi eg honum mangar í lut, og hann skal fáa máttugar sum herfong, fyri tað at hann tømði sál sína til deyða og varð taldur millum misgerðarmanna, – hann, sum bar syndina hjá mongum og bað fyri misgerðarmonnum.

*) ella: hjá tillgerðarmonnum

DAGSINS TEKSTUR Páskadag

Epistulin skrifar Paulus ápostul í fyrri brævi sínum til Korintmanna, 5. kap. 7.–8. v.

Reinskið burtur hitt gamla súrdeiggið, fyri at tit mega vera nýtt deiggi, eins og tit eru ósúrðar; tí at eisini páskalamb okkara er dripið, Kristus. Latum okkum tí halda hátið, ikki við gomlum súrdeiggi ella við ilsku og

óargaskapar súrdeiggi, men við reinleiks og sannleiks ósúrðaðu breiðum!

Hetta heilaga evangelið skrifar Markus evangelistur, 16. kap. 1.–7. v.

Og tá ið hvíldagurin var farin, keyptu Maria Magdalena og Maria, móðir Jákuks, og Salóme vælangandi smýrsl fyri at fara at salva hann. Og reiðuliga árla á morgni hin fyrsta dagin í vikuni koma tær til grøvina, um sólaris. Og tær sögdu hvør við aðra: »Hvør skal velja okkum steinin burtur frá gravarmunnanum?« Og tá

ið tær hugdu upp, vórðu tær varar við, at steinin var veltur frá, tí at hann var ógvuliga stórur. Og tær fóru inn í grøvina og sóu ein ungan mann sitandi høgrumegin í síðum, hvítum klæðum, og tær ræddust. Men hann sigur við tær: »Ræðist ikki! Tit leita eftir Jesu úr Nasaret, hinum krossfesti; hann er risin upp, hann er ikki her. Hyggið, har er staðurin, har sum teir lögdu hann. Men farið avstað, sigið við lærusveinar hansara og við Pætur: Hann fer undan tykkum til Galileu; har skulu tit síggja hann, soleiðis sum hann hevur sagt tykkum!«

DAGSINS TEKSTUR 2. páskadag

Hesin heilagi lestin er skrivaður í Ápostlasøguni, 10. kap. 34.–41. v.

Men Pætur læt upp munn sín og mælti: »Av sonnum skilji eg nú, at Guð ger ikki mannámun; men í einum og hvørjum fólki er tann, sum óttast hann og innir rættvísi, honum væl toknaður. Hitt orðið, hann sendi Ísraelsmonnum, tá ið hann boðaði gleðiboðskapin um frið við Jesu Kristi, – hann er harri yvir øllum, – hitt orðið vita tit um, sum farið er út um alla Júdeu, men tók seg upp í Galileu aftan á tann dópin, sum Jóhannes prædikaði, søguna um Jesu úr Nasaret, hvussu Guð salvaði hann við heilagum anda og kraft, hann, sum gekk umkringd og gjørdi væl og grøddi øll, sum vóru illa stödd av djævlinum; tí at Guð var við honum. Og vit eru vitni um alt tað, sum hann gjørdi bæði í Jødalandi og í Jerúsalem, hann, sum teir eisini tóku av lívi, við tað at teir hongdu hann á eitt træ. Hann reisti Guð upp tridja dagin og læt hann opinberast, ikki fyri øllum fólkinum, men fyri vitnum, sum áður vóru vald út av Guði, okkum, sum ótu og drukku við honum, eftir tað at hann

var risin upp frá deyðum.

Hetta heilaga evangelið skrifar Lukas evangelistur, 24. kap. 13.–35. v.

Og sí, tveir teirra vóru sama dagin á ferð til eina bygd, sum nevnt Emmaus og var seksti stáður frá Jerúsalem; og á leiðini talaðu teir sín ámillum um alt hetta, ið tilborist hevði. Og tað hendi, meðan teir samtalaðu og skiftu orð um hetta, kom Jesus sjálvur til teirra og fór í ferðini við teimum. Men eygu teirra vórðu hildin aftur, so at teir kendu hann ikki. Og hann segði við teir: »Hvørjar eru tær samtalur, sum tit halda tykkara millum, meðan tit ganga?« Og teir steðgaðu daprir í ásjón. Men annar teirra, sum æt Kleofas svaraði og segði við hann: »Ert tú einsamallur ókunnigur í Jerúsalem og veit ikki tað, sum har er hent í hesum døgum?« Og hann segði við teir: »Hvat tá?« Men teir sögdu við hann: »Viðvíkjandi Jesu úr Nasaret, sum var ein profetur, mektugur í verki og í orði fyri Guði og fólkinum øllum, og hvussu høvuðsprestarnir og ráðharrar okkara góvu hann inn undir deyðadóm og krossfestu hann. Men vit vónaðu, at hann var tann, ið skuldi loysa út Ísrael. Men ið hvussu er, so er tað tó nú tríð dagurin, síðani hetta barst til. Og so hava eisini nakrar av kvinnum okkara gjørt okkum í ørviti, av tí at tær árla vóru komnar at grøvini; og tá ið tær ikki funnu líkam hansara, komu tær og sögdu, at tær

høvdu eisini sæð eina sjón av einglum, sum sögdu hann liva. Og nakrir av feløgum okkara fóru út til grøvina og funnu alt soleiðis vorðið, sum kvinnurnar høvdu sagt, men hann sóu teir ikki.« Og hann segði við teir: »O, tykkara óvitugu menn og seinføru í hjarta til at trúgva øllum tí, sum profetarnir hava talað! Atti ikki Kristus at líða hetta og fara inn til dýrd sína?« Og hann byrjaði frá Mósesi og frá øllum profetunum og legði út fyri teimum í øllum skriftunum tað, sum skrivað var viðvíkjandi honum. Og teir nærkaðust bygdina, sum teir ætlaðu sær til; og hann lætst, sum hann ætlaði at fara longri. Men teir noyddu hann almikið og sögdu: »Verð hjá okkum, tí at tað tekur at kvølda og dagur aftnar!« Og hann fór inn at verða hjá teimum. Og tað bar so á, meðan hann sat at borði við teimum, tók hann breiðið og vælsignaði og breið tað og gav teimum. Tá opnaðust eygu teirra, og teir kendu hann; men tá varð hann ósjónligur fyri teimum. Og teir sögdu hvør við annan: »Brann ikki hjartað í okkum, meðan hann talaði við okkum á veginum, tá ið hann læt up skriftirnar fyri okkum?« Og teir fóru á fótur í teirri somu stund og vendu við aftur til Jerúsalem og funnu teir ellivu saman komnar og teir, sum við teimum vóru, sum sögdu: »Sanniliga er Harrin upprisn og er sæddur av Simuni.« Og hesir sögdu frá tí, sum hent var á veginum, og hvussu hann varð kendur av teimum, við tað at hann breið breiðið.